Kortezhi i Mehmetit

19 Dhjetor, mesditë
Për varrimin e kryeministrit në shtëpi mbërritën gjithsej vetëm 9 persona, tre prej atyre që kishin ardhur vendosën të qëndronin në shtëpi, me të shoqen e të ndjerit. Siç duket, që të mbanin me gajret shoqen Fiqeret, se mos edhe ajo, duke përfituar nga vetmia, ia këpuste një kokës së saja nga hidhërimi. Ajo dhe shoqëruesit e saj, pa tjetër që shpirtërisht ishin pjesë e kortezhit, por ja që nuk mundeshin të bëheshin pjesë e atij kortezhi edhe fizikisht. Pjesëmarrja e tyre binte ndesh me statutin e partisë.
- Por shoku Ylver nuk kish nga ta dinte këtë, ndaj kjo gjë e dëshpëroj pa masë. Teksa shihte kortezhin, ai u mbush me indinjatë dhe vendosi që të hakmerrej ndaj tyre, për këtë përcjellje jo dinjitoze, ndaj ish shokut të tij të armëve. Ky kishte qënë dhe betimi, që ata për së gjalli i kishin bërë njëri tjetrit: “Do të jemi gjithmonë bashkë në të gjallë a në të vdekur.” E kush nga ne do të mbetet gjallë, do i bjer për detyrë të kujdeset për familjen e mikut të vdekur. Dhe pikërisht për këtë, Zoza nuk mund ti mbyllte sytë ndaj këtij

turpi. Po ndiqte me vëmendje kortezhin, nga perdja pak e hapur e dritares së zyrës tij, ashtu siç bëjnë dhe damat lozonjare kur i dërgojnë sinjale flirtesh, kavalierit të radhës. E hapi dhe e mbylli disa herë perden, për të mos rënë në sy por edhe për të krijuar diçka të ngjashme me sekuencat e filmave 35mm. Pamjet vërtetë që do të ishin të shkëputura në sekuenca, por në tërësinë e tyre, ato do ti jepnin një pasqyrim të qartë të kësaj shfaqe të shëmtuar. Kortezhi që humbi në kthinë, e la me një gulç që ja nakatoste shpirtin. - Ku janë farefisi, tërë ai soj e sorollop, që i bënin çanak nga çdo qoshe e Labërisë? Po miqtë e tij përse nuk erdhën, ai me ta e kishte ndarë atë çik Derr që vriste më të rrallë, e të gjithëve u jepte gjithnjë nga një llokmë të madhe?
Ndërsa tani që ai kishte vdekur, asnjë nga ata nuk u duk. Nga xhepi i xhaketës nxori bllokun për të mbajtur shënim emrat e atyre që nuk u dukën për ta nderuar. – Fiqereti, Feçori, Kadriu, Llambi Ziçishti, - ndaloj! - E përse duhet ti marrë shënim emrat e tyre, nga tërë miqtë e tij, nuk u duk asnjë! - Ja mendoj me vete, bën një jet përpjekje, dhe si falënderim ç'merr? Një të pështyrë të ndyrë. - Jepi Enver djali, - i dha gajret vetes, - qiju

t’ëmat, se kështu e do ky edepsëz milet. – Pasi e mbylli bllokun, vështrimi i tij ju turr mendueshëm horizontit që thellohej mbi male. Këtë e bënte pothuajse gjithmonë, kur ishte i kënaqur me veten për largpamësinë dhe mprehtësinë e gjykimit për çështjen, që ai sapo i kish konstatuar. Shikimi i tij kërkonte diçka të thellë në shtrirje, si të donte të zhbironte enigmën e hapësirës. Vetëm se nuk dihej, në tërë këtë e bënte për tu kthjelluar, apo sepse e ndjente, se vetëm gjithësia mund t’ia plotësonte madhështinë. - E ç'është jeta mendoi, teksa rregullonte cepin e përthyer të perdes. Nata vërtetë e kish lënë kryeministër, por mëngjesi e gjeti të vdekur dhe armik shumë të rrezikshëm.